

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2004-730-1008
Dok.: MUB20849

Besvarelse af spørgsmål nr. 5 af 3. november 2004 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union (L5).

Spørgsmål nr. 5:

”Ministeren bedes kommentere henvendelse af 1. november 2004 fra fhv. landsdommer Jørgen Jochimsen, Viborg, jf. L5 – bilag 7.”

Svar:

1. I en artikel i Tidsskrift for Kriminalret har fhv. landsdommer Jørgen Jochimsen kommenteret lovforslaget om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union. Jørgen Jochimsen anfører bl.a. i sin artikel, at tidsfristen på 24 timer for rettens afgørelse om fuldbyrdelse af en beslaglæggelseskendelse må anses for ganske urealistisk, og at det er ganske usædvanligt at foreskrive en så kort frist for en retsafgørelse.

Det bemærkes hertil, at den foreslåede tidsfrist følger af artikel 5, stk. 3, i rammeafgørelsen om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indfrysning af formuegoder eller bevismateriale. Den vejledende tidsfrist skal sikre, at der er mindst mulig risiko for, at formuegoderne forsvinder eller på anden måde unddrages myndighederne. Det er Justitsministeriets forventning, at såvel politi og anklagemyndighed som retterne via det eksisterende vagtberedskab tilrettelægger arbejdet således, at det som oftest er muligt at overholde tidsfristen. Det bemærkes, at der ikke er knyttet retsvirkninger til overtrædelse af tidsfristen, da der alene er tale om en vejledende frist.

2. Jørgen Jochimsen anfører endvidere, at tidsfristen i lovforslagets § 50, stk. 4, kan være problematisk i forhold til indholdet af lovforslagets § 50, stk. 2, hvorefter politiet, hvis indgrebsøjemed vil forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, kan træffe beslutning om beslaglæggelse og om edition, jf. retsplejelovens § 806, stk. 3. Da en retsafgørelse kun i ganske sjældne tilfælde kan forventes at foreligge inden for 24 timer, kan tidsfristen således ifølge Jørgen Jochimsen få den virkning, at politiet i højere grad vil kunne skønne, at øjemedet vil forspildes, hvis retsken-

delse skal afventes, og at dette kan føre til en øget anvendelse af retsplejelovens § 806, stk. 3, således at bestemmelsen om forudgående domstolskontrol gøres illusorisk.

Det følger af lovforslagets § 50, stk. 2, at bl.a. retsplejelovens § 806, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse ved sagens behandling. Herved tilsigtes, at politiet - på samme måde som det er tilfældet ved nationale beslaglæggelser - kan træffe beslutning om beslaglæggelse uden forudgående retskendelse, såfremt indgrebets øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes. Den, mod hvem indgrebet retter sig, vil i givet fald - efter samme procedure som det er tilfældet ved nationale beslaglæggelser - efterfølgende kunne kræve sagen indbragt for retten, således at retten kan påse, om betingelserne for fuldbyrdelse af beslaglæggelseskendelsen er opfyldt.

Politiets vurdering af, om beslaglæggelsens øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, indebærer en vurdering af, om formuegodet eller bevismidlet fortsat vil være i behold, selv om en retskendelse afventes.

Der er ikke tale om, at politiet skal foretage vurderingen i forhold til lovforslagets vejledende 24-timers frist. Det forhold, at der er fastsat en vejledende processuel frist for sagens afgørelse i retten, medfører ikke i sig selv en forøget risiko for, at formuegodet eller bevismidlet ikke længere vil være i behold, hvis fristen ikke overholdes. Risikoen for, at formuegodet eller bevismidlet ikke længere vil være i behold, hvis en retskendelse afventes, vil naturligvis være større, jo længere tid kendelsen skal afventes. Det forhold, at den fastsatte vejledende tidsfrist ikke overholdes, har imidlertid ikke i sig selv indflydelse herpå.

Lovforslagets § 50, stk. 4, ændrer således ikke på den vurdering, der skal foretages i medfør af retsplejelovens § 806, stk. 3. Justitsministeriet finder derfor ikke, at der er grundlag for at antage, at bestemmelsen vil føre til en øget anvendelse af retsplejelovens § 806, stk. 3.

3. Endelig anfører Jørgen Jochimsen, at det ikke forekommer realistisk, at domstolene i visse tilfælde skal kunne foretage en intensiveret prøvelse, idet prøvelsen skal ske på grundlag af en attest udfyldt på dansk med et ganske summarisk indhold og en beslaglæggelseskendelse på et andet sprog, som dommeren ikke kan forlange oversat til dansk, samt så vidt muligt inden for en tidsfrist på 24 timer.

Det bemærkes hertil, at det klare udgangspunkt er, at grundlaget for afgørelsen i udstedelsesstaten ikke efterprøves. Rammeafgørelserne adskiller sig netop fra de hidtidige regler derved, at den fuldbyrdende stat i langt højere grad forpligter sig til at fuldbyrde afgørelser fra andre medlemsstater uden at foretage en nærmere prøvelse af grundlaget for afgørelsen.

Retten skal alene påse, om betingelserne for fuldbyrdelse af beslaglæggelseskendelsen er opfyldt. Attestformularen, som skal udfyldes på dansk, er udformet således, at den indeholder de oplysninger, der normalt vil være nødvendige for at tage stilling til, om en beslaglæggelseskendelse kan fuldbyrdes. Domstolsprøvelsen skal derfor ske på grundlag af oplysningerne i attesten.

Afslagsgrunden i lovforslagets § 7, stk. 3, er ikke udtryk, at der generelt skal foretages en materiel prøvelse af grundlaget for kendelsen. Det følger af bestemmelsen, at fuldbyrdelse afslås, hvis der *er grund til at formode*, at kendelsen er udstedt med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af den pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering. Om dette er tilfældet, vurderes på baggrund af oplysningerne i attesten.

I de – få – tilfælde, hvor en intensiv prøvelse er forudsat, fordi der er tale om beslaglæggelse af skrifter eller andre ytringer beregnet til offentliggørelse, jf. lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.3.1., forudsættes det, at anklagemyndigheden forud for domstolsprøvelsen så hurtigt som muligt indhenter en oversættelse af kendelsen, hvis den er affattet på et sprog, som dommeren ikke kan forventes at forstå. Justitsministeriet er enig i, at det i disse tilfælde næppe vil være muligt at overholde den vejledende 24-timers frist.